

eller imod den Anden, at man ikke vil henholde sig til Grundlovens tydelige og klare Ord. Men Ulykken er just, at der er ingen tydelige og klare Ord i Grundloven angaaende dette Punkt; Ulykken er, at de Paragrapher i Grundloven, der angaae Bestemmelsen af de finantsielle Forhold, henhøre til de allerudlydeligste eller til dem, som det er alleruvanskeligst i Udøvelsen at gjøre blot anvendelige. Grundlovens Ord fordrer, hvis man virkelig vil indskrænke sig til den naturlige Opfattelse af dem, en Finantslov forelagt ved Begyndelsen af Finantsperioden eller rettere foran Begyndelsen af Finantsperioden og alle Udgifter opførte i denne Finantslov, og det siges udtrykkelig, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke paa den Maade er bleven opført. Men man var da ikke kommen langt med Forsøgene paa at gennemføre en constitutionel Forfatning her i Landet, førend det blev tydeligt for Alle, at det var en complet Umulighed, i det Mindste ad den Vej, som man nu isøvrigt var slaaet ind paa, at kunne gennemføre Noget i denne Henseende, som kunde siges at stemme med Grundloven. Man var altsaa nødt til at gjøre en meget elastisk Fortolkning gjældende — men jeg tilstaaer, at hvor stor Betænkelse man isøvrigt maa have med Hensyn til saadanne Fortolkninger, var her en saaa bydende Nødvendighed tilstede, at man ikke kunde modsætte sig den — man var nødt til at sige, at de Tillægsbevillingslove, der komme frem et Aar, ja flere Aar efter Finantslovens Vedtagelse, skulde være indbefattede under Grundlovens Benævnelse „Finantsloven“. Det var allerede en meget betydelig Afvigelse, fra hvad der syntes umiddelbart at være Meningen af den paagjældende Paragraph, § 52 i Grundloven. Hvad nu specielt angaaer det Punkt, som her nærmest foreligger, da er der jo saa meget mindre Grund til at have Strupler, som der slet ikke siges, at de Tal, der opføres i Finantsloven, paa ingen Maade maa fraviges. Der staaer jo blot, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Nu kan jeg forstaae, at der kan være dem, der sige, at ved „at have Hjemmel i Finantsloven“ forstaae vi ikke blot, at ifølge Lovens naturlige og ene naturlige For-

klaring det maa være bevilget, hvorom der handles, men vi forstaae tillige derved, at usigtigt det Tal skal være indført, hvorom der er Tale — uagtet vi jo indrømme, at det er umuligt at gjøre, men det vilde vi alligevel fastholde; det er Grundlovens utvilsomme Mening, at Lovene ikke blot skal bestemme Gjenstanden, men at ogsaa Tallet maa være usigtigt bestemt, ellers kunne vi ikke være beroligede — jeg siger, at jeg kan forstaae en saadan rigoristisk Opfattelse, uagtet den vilde være høist upraktisk og uhensigtsmæssig. Men jeg kan aldeles ikke forstaae dem, der i det ene Dieblis sige: her er ikke Tale om at fastholde Tallet og, naar man da spørger, hvorfor ikke, svare: jo, fordi Lovgiverens Mening har været at bevilge noget Bist, og Tallet kan kun staae her som en Approximation dertil, som et Overslag med Hensyn til Summen, hvilket ogsaa har Hjemmel i Grundloven, og som saa, medens de argumentere saaledes ved eet Punkt, aldeles ikke ville indrømme Rigtigheden deraf ved et andet Punkt. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man kan sige: naar der er bevilget 1000 Tønder Havre, og der i Rindien er udført saa og saa mange Penge dertil, saa er det ikke nødvendigt bagefter at gjøre nogen som helst Indstilling, om ogsaa den opførte Sum er overskreden, thi det er jo Lovgiverens bestemte Mening, at de 1000 Tønder skulde kjøbes, og naar der er handlet forsvarligt ved dette Indkjøb, kan der ikke være Tale om nogen senere Votering; men derimod ville vi, at naar der staaer 10 Procent af Theatrets Indtægter, og der i Rindien er opført en Sum af 15,000 Rb., idet Theatrets Indtægter ere forudsatte at ville udgjøre 150,000 Rb., men det saa senere har vist sig, at disse udgjøre 160,000 Rb., og der derfor er givet 16,000 Rb., saa skal der finde en Votering Sted. Jeg forstaaer ikke, at ikke de, der tale saaledes om de 1000 Tønder Havre, ogsaa maae indrømme, at naar der paa Pensionscontoen er opført en vis bestemt Sum, saa har det aabenbart været Lovgiverens Mening og kan der ikke have været meent Andet, end at det er den Sum, som blev anslaaet at være fornøden, naar der handledes lovligt, og naar det saa oplyses, at ved at handle lovligt har man maattet overskride